

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY

HOÀNG Y TAM MA

Lộ Vân Phi ngồi uống rượu một mình trong tử lâu ở Thiên Đường Trấn. Chàng vừa từ quan ngoại về.

Những cừu nhân tham gia vào vụ Huyết yến năm xưa ở Trung Nguyên hầu như chàng đã tiêu diệt hết, chỉ còn Quan Ngoại Nhất Bá, nhưng khi ra quan ngoại, chàng được tin hán đã vào Trung Nguyên. Tìm tòi suốt hai tháng trời nhưng vẫn không tìm ra tung tích chàng đành phải trở về, tới Thiên Đường Trấn này hy vọng gặp được hai vị huynh đệ của mình là Phong Báo Tử và Hàn Tinh Nhất Kiếm Đinh Triệu Hùng và Xuyên Thành Thử Tam Lang.

Lộ Vân Phi đến Thiên Đường Trấn đã hai ngày nhưng vẫn không gặp được ai trong hai người này cả. Lúc này mới qua giờ thân nhưng trong tử lâu đã đông khách. Lộ Vân Phi ngồi uống một mình, chợt thấy một thanh y hán tử đến bên hỏi:

- Dám hỏi các hạ có phải là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi không?

Lộ Vân Phi ngược nhìn tên hán tử. Chỉ nhìn dáng bên ngoài cũng có thể xác định đó là người trong võ lâm, nhưng không có nét gì đặc biệt.

Lộ Vân Phi nhíu mày nói:

- Không sai. Các hạ có việc gì?

Thanh y hán tử cười nói:

- Không có gì! Chỉ vì chúng tôi ngưỡng vọng đại danh Kim Bài Sát Thủ, hôm nay mới được diện kiến tôn nhan, mới hỏi cho biết vậy thôi!

Nói xong quay sang bàn bên có bốn năm tên hán tử khác cũng bần thanh y hướng cả ánh mắt nhìn Lộ Vân Phi.

Chàng gật đầu cười nói:

- Thì ra thế... mời các hạ cùng ngồi uống với Lộ mỗ vài chén!

Nói xong rót đầy chén rượu trao cho hán tử. Thanh y hán tử không dám ngồi, cung kính bưng lấy chén rượu hai tay nâng cao nói:

- Tại hạ vô cùng vinh hạnh! Được một lần cạn chén với Lộ đại hiệp thật là tam sinh hữu hạnh! Xin mời...

Rồi ngửa cổ uống cạn. Bọn thanh y hán tử bàn bên nhìn cả sang, ánh mắt lộ vẻ ngưỡng mộ.

Lộ Vân Phi không ngạc nhiên. Ít lâu nay chàng thường gặp chuyện tương tự. Mấy tháng qua chàng gặp không ít cừu nhân cũng như những người ngưỡng mộ mình. Nhất là sau khi tiêu diệt Trung Châu Ngũ Tuyệt, danh tiếng chàng vang dội khắp giang hồ, hầu như người trong võ lâm không ai là không biết.

Uống thêm vài chén, chàng trả tiền rượu rồi rời khỏi tử điếm. Lộ Vân Phi vừa ra khỏi cửa điếm chợt thấy một người từ phía đối diện chạy nhanh tới kêu lên:

- Đại ca!

Lộ Vân Phi ngược nhìn, buột miệng:

- Nhị đệ!

Người đó chính là một trong hai vị bá đệ của Lộ Vân Phi, Phong Báo Tử Đỉnh Triệu Hùng mà giang hồ thường gọi là Hàn Tinh Sát Thủ.

Lộ Vân Phi nhìn Đỉnh Triệu Hùng, chột nhứ mày hỏi:

- Nhị đệ dùng song kiếm từ bao giờ thế?

Ngoài thanh kiếm bình thường, bên trái y còn đeo thêm một thanh trường kiếm nữa, chuôi kiếm được buộc kín bằng một tấm vải xanh.

Phong Báo Tử Đỉnh Triệu Hùng ngoác miệng ra cười nói:

- Chính thế! Nào đi, tiểu đệ sẽ nói chuyện cho đại ca hay.

- Đi đâu?

- Về Trịnh Châu chứ còn đi đâu nữa? Chẳng lẽ đại ca không nhớ đại tẩu?

Lộ Vân Phi đỏ mặt quát:

- Nói bậy!

Đỉnh Triệu Hùng vẫn cười cợt:

- Không bậy chút nào! Người ta ngày đêm mong ngóng đại ca, thế mà đại ca làm như vô tình...

Rồi chỉ tay vào mặt chàng, cười hô hô nói:

- Xem mặt đại ca đỏ tía lên cả thế kia, thế mà còn chối!

Lộ Vân Phi không biết nói gì. Chàng cũng chột thấy trong lòng mình dâng lên một cảm giác ngột ngào...

Quả tình chàng rất nhớ vị thiếu nữ xinh đẹp nhưng có phần lạnh lùng đó. Trong thời gian hành tẩu giang hồ, Lộ Vân Phi từng gặp nhiều nữ nhân và không ít trong số đó tài sắc vẹn toàn nhưng không có ai làm chàng xao xuyến như Đường Du Bình, kể cả những thiếu nữ không giấu giếm lòng ái mộ đối với chàng như Ngạo Ngọc Sương hay Lãnh Thanh Nga cũng thế.

Hai người hướng ra ngoài trấn. Lộ Vân Phi hỏi:

- Tam lang đâu? Nhị đệ có thường gặp hắn không?

Đỉnh Triệu Hùng lắc đầu:

- Không hề! Nửa năm trước hắn bảo mình đi học kiếm, chẳng biết học ai và ở đâu, từ đó biệt tích chẳng hề thấy mặt. Tuy nhiên gần đây có nghe phong thanh Xuyên Thành Thủ làm mấy chuyện khá động trời đấy!

Lộ Vân Phi hỏi:

- Hắn đã làm chuyện gì động trời vậy?

Đỉnh Triệu Hùng đáp:

- Trước đây hần không hề động đến ai, vậy mà nghe nói thảng trước ở Trường Bạch, hần một mình giết chết Trường Bạch Tam Hung ở ngay sào huyệt, thế có ghê không?

Lộ Vân Phi nhướn mi hỏi:

- Trường Bạch Tam Hung?

- Chính thế! Bà lão ma này cũng có danh đầu trên giang hồ, một tên là Hắc Sát Thần Đào Duy Quát, lão nhị Địa Sát Thân Vạn Ứng, còn lão tam là Lôi Sát Thân Tư Mã Hàm, thân thủ vào hàng nhất lưu cả...

Lộ Vân Phi nói:

- Như vậy chúng tổ kiếm thuật của Tam Lang thuộc hàng thượng thặng rồi...

Đình Triệu Hùng gật đầu:

- Chỉ sợ hần còn qua mặt cả lão nhị Hàn Tinh Sát Thủ này rồi!

Lộ Vân Phi chột hỏi:

- Qua mặt lão nhị người ư? Xem ra bây giờ người không nên tự xưng là Hàn Tinh Sát Thủ nữa mà xưng là Song Kiếm Sát Thủ thì đúng hơn.

Rồi chỉ tay vào thanh kiếm buộc vải xanh trên sườn Đình Triệu Hùng.

Phong Báo Tử lắc đầu, thấp giọng:

- Không phải thế! Đại ca, đây là Ma Âm Kiếm!

Lộ Vân Phi giật mình, kêu lên:

- Ma Âm Kiếm? Người làm sao có được thanh bảo kiếm này?

Đình Triệu Hùng thấp giọng, vẻ thần bí:

- Không phải do tiểu đệ lấy được!

Lộ Vân Phi cười nói:

- Thôi người chớ làm ra vẻ bí ẩn nữa, ta biết rồi!

Đình Triệu Hùng trở mặt hỏi:

- Đại ca biết thế nào?

- Đường đại lão lão đưa cho người chứ gì?

- Chính thế! Nhưng sao đại ca biết được chứ?

Lộ Vân Phi đáp:

- Đại lão lão trước đây có nói với ta rằng vị Phượng Cầm Nương Tử là bằng hữu....

Đình Triệu Hùng ngắt lời, vẻ hiểu biết:

- Không phải bằng hữu. Hai người là biểu thư muội. Phượng Cầm Nương Tử ở trong một tuyệt cốc cách Trịnh Châu chỉ ba chục dặm.

- Người cùng đi với Đại lão lão tới đó ư?

Đình Triệu Hùng gật đầu vẻ đặc ý:

- Chính thế!

- Vị Phụng Cầm Nương Tử ấy đưa ngay Ma Âm Kiếm cho Đại lão lão ngay sao?

Đình Triệu Hùng gật đầu:

- Sau khi biết đại ca là truyền nhân của Trung Nguyên Tiên Kiếm La tiên bối, Phụng Cầm Nương Tử đưa ngay, nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện thế nào?

- Điều kiện là phải giết một người tên là Khúc Quân Vũ!

Lộ Vân Phi nhíu mày hỏi:

- Khúc Quân Vũ là ai vậy?

- Là một tên ngoại diệt của Ma Âm Kiếm Vương. Hắn đã dùng thủ đoạn ám toán nhi tử độc nhất của Ma Âm Kiếm Vương...

- Ám toán? Vì sao vậy chứ? Hắn đương tâm giết vị biểu huynh đệ của mình với mục đích gì?

- Bởi vì tiêu chí của Ma Âm Kiếm Pháp chỉ độc truyền cho một người duy nhất. Tên họ Khúc này muốn mình trở thành truyền nhân duy nhất của Ma Âm Kiếm Vương nên mới dùng thủ đoạn đó.

Lộ Vân Phi lại hỏi:

- Tại sao trước đây Ma Âm Kiếm Vương không giết hắn?

Đình Triệu Hùng đáp:

- Chuyện đó Khúc Quân Vũ làm hết sức bí mật và khéo léo không ai phát hiện ra được, cứ tưởng là một tai nạn bình thường. Sau này khi Ma Âm Kiếm Vương và ngay cả Trung Nguyên Tiên Kiếm Tiên La tiên bối chết đi, có lần hắn đến bức bách Phụng Cầm Nương Tử để đoạt Ma Âm Kiếm, vô tình hắn đã để lộ việc này. Sau đó, Phụng Cầm Nương Tử mới bí mật đến gần Trịnh Châu sống trong một tuyệt cốc hết sức hẻo lánh, chỉ giao du với một mình Đường đại lão lão và mang hoài vọng phục thù.

- Chẳng lẽ Đường đại lão lão cũng không giúp gì được vị đó phục thù?

Đình Triệu Hùng lắc đầu:

- Đại lão lão nói rằng mình và phụ mẫu Đường Du Bình có lưu tâm tra xét tung tích của nhân vật này nhưng không ai biết hắn cả. Nhưng Phụng Cầm Nương Tử tin rằng hắn vẫn còn sống...

- Hình như trước đây có nghe nhắc đến danh hiệu Khúc Quân Vũ...

Đình Triệu Hùng đáp:

- Trước đây Khúc Quân Vũ là một tên đại ma đầu, tuy võ nghệ không phải là cái thế nhưng thủ đoạn hết sức tàn độc, nhưng mười lăm năm nay tuyệt tích giang hồ. Lóp tiền bối nhiều người biết hắn, cả Đường đại lão lão cũng biết.

- Đường đại lão lão trả lời thế nào?

- Đương nhiên đại lão lão nhận lời, nói rằng cừ nhân của Phượng Cẩm Nương Tử đương nhiên Lộ Vân Phi có trách nhiệm báo phục, hơn nữa vị độc nhi tử của Ma Âm Kiếm Vương có thể coi là sư bá của đại ca nữa...

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Chính thế!

Đình Triệu Hùng nói thêm:

- Hơn nữa Đường đại lão lão hứa một cách rất quả quyết, nói rằng đại ca nhất định sẽ làm được việc đó. Chắc lão căn cứ vào bản lĩnh của đại ca.

Lộ Vân Phi trầm ngâm nói:

- Đường đại lão lão kiến thức quảng bác, có lẽ đã biết được đầu mối nào đó...

- Cái đó thì tiểu đệ không biết, nhưng Phượng Cẩm Nương Tử cũng rất tin tưởng, cảm động nói rằng chỉ cần đại ca làm được điều này thì bà ấy không còn di hận nào nữa.

Lộ Vân Phi cũng thấy trong lòng hiện lên một nỗi quyết tâm cao độ quyết diệt cho được tên ma đầu bất nhân bất nghĩa này.

Đình Triệu Hùng cười thanh kiếm trao cho chàng nói:

- Đại ca nhận đi! Phượng Cẩm Nương Tử dặn rằng chỉ khi gặp Khúc Quân Vũ hoặc trong trường hợp đặc biệt nhất mới được dùng đến nó để tránh tai họa.

Lộ Vân Phi gật đầu, tay run run nhận bảo kiếm truyền môn mà đến cả nghĩa phụ của mình cũng không có được, lẩm bẩm:

- Sư tổ mẫu, tôn nhi quyết sẽ hoàn thành ý nguyện của lão nhân gia, trả thù cho sư bá.

Nói xong chàng mở kiếm ra xem. Trên chuôi kiếm có khảm ba chữ Ma Âm Kiếm bằng bích ngọc, lưỡi kiếm màu đen, toát ra hàn khí kinh nhân.

Đình Triệu Hùng thâm thì:

- Quả là một thanh bảo kiếm!

Lộ Vân Phi gật gật đầu, lấy mảnh khăn kín chuôi lại như cũ rồi đeo vào bên trái. Hai người đi thêm một quãng, bỗng thấy có bốn người đứng giữa đường, trong đó ba lão nhân bận hoàng y và một thanh y hán tử đưa tay chỉ về phía Lộ Vân Phi.

Ba hoàng y lão nhân tuổi chừng lục tuần, vóc người cao thấp gầy béo khác nhau, vẻ mặt trông xô cùng hung ác. Lộ Vân Phi nhận ra tên thanh y hán tử là một trong mấy tên ngồi ở bàn gần mình trong tửu lâu, thâm nghĩ:

- Thì ra bọn chúng là những tên dò thám, nhưng chúng là thuộc hạ của ai đây?

Chàng không biết ai trong ba hoàng y lão nhân đó.

Lão nhân cao lêu khêu đứng trước đám người bước đến chặn trước mặt hai người hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi?

Lộ Vân Phi nhú mày nhìn đối phương hỏi:

- Không sai. Các hạ có gì chỉ giáo?

Lão nhân cao kêu nói:

- Chưa có gì chỉ giáo đâu. Trước hết xin tự giới thiệu. Tiểu tử ngươi có nghe nói đến đại danh Hoàng Y Tam Ma chúng ta rồi chứ?

Cả Lộ Vân Phi lẫn Đinh Triệu Hùng đều thấy chấn động cả tâm thần. Hoàng Y Tam Ma danh chấn võ lâm, không ai không biết. Danh tiếng của ba người này còn hơn cả Trung Châu Ngũ Tuyệt, hành vi lại rất thần bí. Hoàng Y Tam Ma gồm lão đại Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân, lão nhị Phê Sương Chưởng Lữ Hoàng và lão tam Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp.

Ba lão quái nhân này là sát thủ chuyên nghiệp nhưng tính tình rất cổ quái, nộ hỉ thất thường, không dùng binh khí nhưng chưởng trảo đều có độc và độc công của chúng lợi hại vào hạng nhất võ lâm.

Theo truyền ngôn trên giang hồ thì Hoàng Y Tam Ma không ham giết người, chỉ hạn chế trong những cao thủ nhất lưu, bất kể hắc đạo hay bạch đạo. Bởi thế giết một mạng người, thân chủ phải trả một món tiền rất lớn, và Hoàng Y Tam Ma thỏa thuận trước giá cả, đối tượng và buộc phải mang tiền đến hiện trường trước.

Tuy là sát thủ chuyên nghiệp nhưng Hoàng Y Tam Ma có một luật lệ rất độc đáo là chúng không bao giờ liên thủ giết người, cứ từng người một luân phiên ra tay, nếu người cuối cùng bại trận, chúng vẫn không liên thủ mà để mặc cho đối phương xử trí, thậm chí có giết chúng cũng được. Còn nếu tha chúng, Hoàng Y Tam Ma sẽ đưa cho người bị thuê giết toàn bộ số tiền thù lao, trong đó thân chủ chịu một nửa phí tổn, còn chính Hoàng Y Tam Ma phải chịu một nửa.

Nguyên tác thì vậy nhưng hầu như chưa bao giờ Hoàng Y Tam Ma thất thủ, ngoại trừ một lần. Đó là chuyện hai mươi năm trước, người của Thất Tinh Bảo thuê Hoàng Y Tam Ma giết Cái Đại Kiếm Thánh Tư Đồ Doãn, một người võ công trác tuyệt thời bấy giờ.

Lần đó số tiền thuê lên đến năm vạn lượng hoàng kim. Cái Đại Kiếm Thánh tuy thắng lần lượt cả ba người, nhưng tự lượng sức không thắng nổi cả ba cùng liên thủ. Theo quy củ, Hoàng Y Tam Ma tỏ ý sẵn sàng chấp nhận sự phán xử của đối phương.

Thấy Hoàng Y Tam Ma tuy là sát thủ chuyên nghiệp nhưng vẫn không mất đi sự quang minh chính đại và bản sắc anh hùng, đồng thời biết nếu Hoàng Y Tam Ma liên thủ thì mình không thắng nổi, Cái Đại Kiếm Thánh Tư Đồ Doãn đã chấp nhận lấy hết số tiền thù lao là năm vạn lượng hoàng kim.

Lần đó không những Thất Tinh Bảo mất số tiền hai vạn rưỡi lượng hoàng kim (Hoàng Y Tam Ma giữ đúng lời hứa trả lại cho Thất Tinh Bảo hai vạn rưỡi lượng vì không hoàn thành cam kết), mà sau một thời gian uy danh thất tinh bảo còn bị giảm sút trên giang hồ.

Đã là sát thủ chuyên nghiệp mà còn có bản sắc anh hùng và hành vi quang minh chính đại thì đúng là quái sự. Quả thật trên giang hồ chẳng có chuyện kỳ quặc nào là không có. Vì thế những ai đã bị Hoàng Y Tam Ma nhận thuê giết là coi như tận mạng không oán thán gì, mặc nhiên thừa nhận đó là phán quyết của một thứ Diêm Vương

Sống. Hơn nữa điều đó cũng xứng đáng, vì Hoàng Y Tam Ma chỉ nhận những đối tượng đã hạ sát từ mười cao thủ trở lên.

Hoàng Y Tam Ma uy danh chấn động võ lâm không những chỉ vì võ công cao cường mà còn những quy định kỳ quặc đó, bởi thế đã là người giang hồ không ai không nghe danh ba lão quái này và những luật lệ của chúng.

Lão nhân cao kêu nói:

- Lão phu là Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân.

Lão nhân lùn mập bên trái bước lên:

- Lão phu là Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng.

Quái nhân thứ ba bên phải tạ thúc nhân đầu to tướng, hai tay quều quào như tay vượn nói:

- Còn lão phu là Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp!

Lộ Vân Phi hỏi:

- Ba vị cần cả hai chúng tôi?

Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân lắc đầu nhìn Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng nói:

- Ta không biết tiểu tử này là ai nên không liên can đến vụ này. Vả lại hấn cũng chưa giết nổi một cao thủ, đừng nói là mười...

Đinh Triệu Hùng đưa ánh mắt tức giận nhìn đối phương định cãi nhưng Tạ Thúc Nhân đã nói tiếp:

- Còn tiểu tử ngươi, chỉ cần Quan Đông Thất Quái và Trung Châu Ngũ Tuyệt là dư rồi, không sai chứ?

Lộ vân Phi cười gật đầu:

- Tại hạ không phủ nhận!

- Khí khái lắm!

Lộ Vân Phi lại nói:

- Tuy nhiên tại hạ xin hỏi một câu....

- Nói đi. Lão phu sẽ không giấu giếm bất cứ việc gì, coi như đó là đặc ân cuối cùng.

- Người mua đầu tại hạ là ai?

- Võ lâm chí tôn!

Lộ vân Phi nhíu mày hỏi:

- Đó là nhân vật nào?

Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân đáp:

- Chúng ta không gặp hấn, chỉ một người bịt mặt đến gặp phụng mệnh Võ Lâm Chí Tôn mua đầu ngươi.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Chẳng lẽ chỉ một người bịt mặt mà làm Hoàng Y Tam Ma tin được hay sao?

Tạ Thúc Nhân cười đáp:

- Có gì mà không được? Hắn đáp ứng hai điều kiện, một là đưa sẵn một nửa số tiền trước, hai người người đủ danh tiếng và giết trên mười cao thủ.

Lộ Vân Phi lại hỏi:

- Xin hỏi câu nữa: cái đầu của tại hạ giá bao nhiêu?

- Với tiểu tử gần đây rất nổi danh như ngươi thì số tiền đặc biệt đấy... Nhưng lần này thì hơi khác thường...

- Khác thường thế nào?

- Lần này không mua bằng tiền mà bằng hiện vật...

Lộ Vân Phi tỏ vẻ tò mò:

- Theo tại hạ biết thì mỗi vụ làm ăn của Hoàng Y Tam Ma không dưới năm nghìn lượng hoàng kim. Vật gì mà có giá trị lớn như thế?

Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp chen lời:

- Đừng nói năm nghìn lượng mà đến năm vạn lượng hoàng kim cũng không mua nổi.

- Vật gì vậy?

Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân lấy trong túi ra ba viên trân châu to bằng mắt rồng màu đen nhánh mân mê trên tay nói:

- Cái đầu của tiểu tử ngươi đáng giá bảy viên trân châu thế này cũng nên tự hào là đắt nhất thiên hạ rồi đó.

Lộ Vân Phi nghe nói đến bảy viên trân châu, trong đầu chợt lóe lên một ý niệm hỏi:

- Có phải bảy viên Hắc trân châu mà theo truyền ngôn ngày xưa có trong phủ Thượng Thư?

Tạ Thúc Nhân gật đầu:

- Không sai! Hai năm trước ở phủ Thượng Thư mất bảo vật mà người trên giang hồ ai cũng ao ước này. Nếu chúng hợp bích thì có thể trị được bách độc, riêng một viên cũng giải được rất nhiều loại độc vật xâm nhập vào người...

Lộ Vân Phi nghĩ nhanh:

- Khi mình mới vào Đường gia lão điểm chính vì bảy viên Hắc trân châu này mà vất vả một phen đối nổi Phong Báo Tử suýt chết. Về sau Võ Lâm Công Tử truy bắt được Lôi Vô Kỵ, không ngờ bảy viên trân châu đó bây giờ lại ở đây. Không biết Lôi Vô Kỵ đã giao nó cho ai? Võ Lâm Chí Tôn lại là nhân vật vào? Nếu lần này may mắn được Hoàng Y Tam Ma thì có thể phát hiện được một vụ án của Võ Lâm Công Tử và chưa chừng biết thêm về nhân vật Võ Lâm Chí Tôn bí ẩn mà vài năm nay trên võ lâm người ta chỉ nghe danh nhưng chưa ai biết mặt...

Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân lại nói:

- Bọn lão phu vốn luyện độc công nên cần thứ này, tìm suốt hai năm nay nhưng không phát hiện được chút dấu vết gì. Nay có người mang đến trước cửa, có lý nào lại bỏ qua?

Lộ Vân Phi chợt nảy quyết tâm, hỏi:

- Còn lại bốn viên, chắc sẽ được giao tại hiện trường chứ?

Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng cười to đáp:

- Đương nhiên! Ai dám thất ước với bọn lão phu chứ?

Lộ Vân Phi hỏi:

- Ba vị, Lộ mỗ xin hỏi câu này nữa...

- Nói đi!

- Nếu tại hạ may mắn thắng được lần lượt cả ba vị, khi đó thế nào?

Ngô công Thủ cười hô hô nói:

- Người cho Hoàng Y Tam Ma chúng ta là hạng bội ngôn thất tín hay sao? Nếu người thắng được, đừng nói cả bảy viên Hắc Trân Châu thuộc về tay người mà muốn giết muốn mổ gì chúng ta xin cứ việc. Hoàng Y Tam Ma không liên thủ đối phó với người đâu.

- Nếu vậy ba vị sẽ lấy gì hoàn lại một nửa số giá trị của bảy viên Trân Châu này cho thân chủ?

Tạ Thúc Nhân đáp:

- Tiểu tử người đừng lo! Vì đây là bảo vật vô giá nên chúng ta đã thỏa thuận trước nếu việc không thành cũng không bồi hoàn nửa số Trân Châu, coi như Võ Lâm Chí Tôn mất trắng. Tiểu tử người rõ rồi chứ?

Là kẻ giết người chuyên nghiệp mà lại có điều kiện công bằng, thậm chí một cuộc quyết đấu cũng công bằng. Quả là những tay sát thủ kỳ dị cổ kim chưa từng có!

Lộ Vân Phi hỏi:

- Hiện trường ở đâu?

- Cách đây chừng năm dặm. Mời!

Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân nói xong quay lại đi trước. Hai lão kia chờ chàng rồi mới theo sau như sợ chàng thừa cơ trốn mất.

Thực ra chúng làm điều đó là thừa, vì hơn lúc nào hết chàng chấp nhận cuộc đấu sinh tử này. Thêm nữa nếu không thắng được Hoàng Y Tam Ma thì nói đến chuyện thoát khỏi tay chúng cũng không phải dễ.

Lúc này tên thanh y hán tử không biết đã lủi đi đâu mất.

Thấy Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng đi theo, Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp chặn lại nói:

- Thế nào? Tiểu tử người chán sống rồi sao?

Đinh Triệu Hùng đáp:

- Ta cũng muốn đến hiện trường.

- Nhưng ngươi không đủ tư cách.

Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân quay lại nói:

- Cứ để hán đi theo không hại gì!

Đi thêm chừng ba dặm, Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân rời quan lộ rẽ vào một con đường nhỏ. Lộ Vân Phi không hề nao núng, quay mặt nhìn lui rồi bám theo. Đi thêm hai dặm tới một cốc khẩu, Tạ Thúc Nhân không chút do dự đi thẳng vào cốc.

Đưa mắt nhìn địa thế trước mặt, thấy cốc rộng bảy tám trượng, dài ba bốn mươi trượng, hai bên là vách đá dựng đứng, hết sức hiểm trở. Nếu ở đây đặt phục binh thì đúng là một nơi lý tưởng, người trong cốc chỉ còn là cái bia thịt sống. Lộ Vân Phi dừng lại, ái ngại đưa mắt nhìn quanh.

Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân cười hô hô nói:

- Tiểu tử! Chúng ta hành nghề này tuy tàn ác nhưng chưa bao giờ lừa ai cả. Ngươi yên trí đi!

Giữa cốc có một người bạn thanh bào, mặt che kín bằng một tấm vải xanh chỉ chừa có đôi mắt.

Đoàn người do Tạ Thúc Nhân dẫn đầu, kế đó là Lộ Vân Phi và Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng, sau rốt là Phi Sương Chương Lữ Hoàng và Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp đi thẳng vào cốc.

o O o